

Xerrada 25 juny, Can Saladrigues, ERC Poblenou - Besòs

D'entrada demanar disculpes al públic que no està avesat en la temàtica lgtbi perquè potser hi haurà coses que no s'acabin d'entendre. Excuseu-me també tots plegats la subjectivitat, la desinformació o caducitat, i el desconeixement que des de la meva profanitat outsider, pugui demostrar en aquesta breu exposició. M'encantarà que em rebateu i em poseu a parir. És així com la humanitat aprèn.

Després d'haver vist com el col·lectiu intentava superar el debat entre essencialisme (som així i ens cal patir) i construccionisme (ens construïm com volem i patim igualment) que ha dominat infructuosament les darreres dècades. Després d'haver vist assaltat i conquerit parcialment els camps d'estudi propis en les ciències socials i humanes; que han revelat – oh sorpresa! – el rol essencial del sexe i la sexualitat en la creació de marcs subjectius que influeixen, i de quina manera, en els camps social i polític i que, per tant, les polítiques socials lgtbi són indispensables. Després d'haver vist construït una identitat lgtbi d'*estirp* de procurar deconstruir-la, i alhora tornar-la a construir aquest cop com a persones *subjectes de dret*. Després d'haver vist mal interpretar, barallar, criticar-se... i també estimar-se les entitats amb lletres lgtbi, deixeu-me assenyalar almenys 4 coses i plantejar uns quants reptes:

- 1 El discurs essencialista continua dominant arreu als mitjans (mireu Tele5 i flipeu!, tots els tòpics.)
- 2 La defensa de la igualtat s'ha topat amb l'atzucac de la minoria reconeguda. Què fem? * Numèricament no som iguals.
- 3 L'atomització associativa era imprescindible però sense nexes, coordinació i entusiasme, estem perduts.
- 4 El combat entre gais i lesbianes, la nostra particular guerra dels sexes, té d'àrbitre el masclisme i així no anem enlloc.
- 5 Els meus reptes: *Pink migrations. Gent gran i gent jove carn d'exclusió. Les transsexualitats silenciades. L'imperi del diner ens assetja. Internet i les xarxes. La democràcia de Putin, Erdogan i Xi Jinping.*

1.- El discurs essencialista continua dominant arreu als mitjans (mireu Tele5 i flipeu!, tots els tòpics.) mentre que model constructivista, el que volia "fer" identitats triades no triomfa. No vull obrir el debat sobre si la deconstrucció de la identitat lèsbica i gai (deixeu que em deixi la "b" la "t" i la "i") és necessària per tal d'obtenir la llibertat sexual. Però per a mi és claríssim que la no deconstrucció ens n'allunya i sense

llibertat sexual, la diversitat sexual resta qüestionada així com també la mateixa acceptació de la diversitat.

2.- **La defensa de la igualtat s'ha topat amb l'atzucac de la minoria reconeguda. Què fem? Numèricament no som iguals.**

Hem defensat amb ungles i dents la igualtat real i ens trobem essent diferents no solament per les polítiques de discriminació positiva sinó perquè a Catalunya i Espanya podríem dir que el model comunitari, essencialista, ètnic o d'estirp digueu-ne com vulgueu, també és el predominant i crea diferències. **El respecte no és igualtat.** El model comunitari cerca respecte però vol ser i viure diferent. Aquest model implica una concepció de la persona homosexual com a éssers dotats d'una identitat potent, estacada, inamovible. Aquesta identitat ha tingut èxit social, polític i mediàtic però té les seves ombres greus: la *minorització a grup sexual* que destrueix la llibertat i la diversitat sexual, ja que fora del model produeix exclusions (lletj@s, pobres, gent gran, bisexuals, ploma, *les dones*) i a més fossilitza la societat en un estadi, queda resumida en la famosa frase " ja teniu el matrimoni... què més voleu".

3.- **L'atomització associativa era imprescindible però sense nexes, coordinació i entusiasme, estem perduts.**

La "política" de les entitats ha estat, legítimament, reclamar drets i mutar-los en lleis. Però les lleis són una foto del "momentum" i al meu entendre amb aquesta foto revelada les entitats han traspassat part de les pròpies obligacions de les seves finalitats constitutives. Critiquem i alhora demanem paternalisme. L'administració ho ha fet malament, però nosaltres també. I a més, no tinc resposta a una pregunta: la protecció de l'equiparació de drets (incloses les sancions), si no transforma la societat, ens apropa o ens allunya de la igualtat?

La construcció d'estructures pròpies (consells i altres) per coordinar-se o mirar-nos massa el melic (perdoneu el reduccionisme), ha comportat pèrdua de presència d'entitats lgtb en els 2n graus de l'associacionisme català. Això en canvi es contraposa amb un creixement de l'associacionisme local de certa provisionalitat o discontinuïtat. Tanta coordinació interna té un resultat: **perdem efectius de treball, en guanyem de representació.** Però sense una autèntica coordinació per "fer feina" morirem d'inanició. La coordinació interna és una eina que serveix per reclamar, l'externa per treballar. Cal establir ponts sòlids amb entitats no lgtb. I hem de preparar el món local per recollir dades sistemàticament de tots aquells reptes que volem encarar.

Hi ha també alguns problema amb les formes i algunes estratègies que practiquen, dins les entitats, allò que critiquen dels partits polítics: s'atorguen una representativitat que no tenen i protesten quan no se'ls fa prou cas. Per més raó social que tinguem això ens deslegitima.

Els moments històrics d'acció dels col·lectius lgtbi que podríem resumir matusserament en un primer que comporta *la despenalització i la legitimació*; i un segon que ens porta a la *legalització i institucionalització* ens han dut pràcticament a l'assoliment de la igualtat legal en drets i a l'atenuació de l'estigma... poc més. Tot i que això fonamental no és prou com per garantir la justícia social, i obrir la porta de bat a bat a una **plena ciutadania lliure d'exclusions**. Perquè **la plena ciutadania** que desitjo com a republicà **és un espai compartit entre administracions, entitats i ciutadans, i sobretot és un espai individual i moral** que n'ha de ser ben conscient, tots hi tenim responsabilitat. El republicanisme neix en la persona, en els seus drets, en la seva dignitat.

Quantes entitats lgtbi s'han preocupat per l'allau de MENAs i han preguntat si hi ha menors lgtbi? Quantes pel col·lectiu gitano, (deixem que Gipsy Kings sigui el paradigma?) quantes ho fan pels refugiats? Pel aspectes i les causes socials d'origen del chemsex? (no pels efectes sanitaris o pels seus efectes) potser tenen aspectes en comú amb la pèrdua de respecte a la Sida? Potser amb una llibertat no triada que cerca resoldre mancances? **Si la llibertat no s'escull, no és llibertat.**

4.- El combat entre gais i lesbianes, la nostra particular guerra dels sexes, té d'àrbitre el masclisme i així no anem enlloc. El masclisme gai continua campant a la seva. Com en el conjunt de la societat, en el col·lectiu gai hi ha un "postureig" indecent sobre la feminització, el feminisme i la feminitat. Sense que pugui afirmar que això és la norma no albiro, més enllà dels col·lectius més conscienciats canvis substancials des de fa 30 anys. No es tracta de la misogínia de què alguns exageradament fan gala com d'una extensió de la ploma. És un fons de llac ple de fangs compostos de prejudicis, tòpics socials i una por extrema a la pèrdua d'autoritat; així que es remou l'aigua, tot aflora. El puritanisme gai, que dóna preeminència al model de gai "adaptat" i una "adaptada" normalitat lèsbica que no transforma, viu en el coto-fluix de la invisibilitat.

El xoc veritable es produeix entre models lgtbi de transformació social i els d'adaptació social. El feminisme, per transformador, xoca amb el comunitarisme que perpetua l'exclusió, una exclusió alegre o d'or si ho voleu, però exclusió igualment. Per tant, al meu entendre, sense **el feminisme gai** no avançarem.

5.- Els meus reptes

Pink migration: sense dades no anem enlloc. El CEAR no té dades específiques (informe 2018), l'estat espanyol que té les competències no aporta dades a l'UE (informe FRA 2017- European Union Agency for Fundamental Rights). ACATHI, ha presentat peticions perquè es recullin aquestes dades.

<http://fra.europa.eu/en/publication/2017/march-monthly-migration-focus-lgbti>

Gent gran i gent jove, carn d'exclusió: el desinterès majoritari sobre l'atenció socio sanitària. (molts encara continuen amb l'esquema mental d'haver d'assumir morir com a rics per sobreviure com a gais, però les noves generacions no seran riques... La invisibilitat de la vellesa lgtbi. Per a lgtbi les polítiques més necessàries serien les centrades en la lluita contra la discriminació social, cultural, ideològica, econòmica i laboral. les persones LGTB poden patir discriminació: ensenyament i escoles, sanitat, sida, món laboral, oci i turisme, serveis, reproducció, adopció, gent gran, jovent, mitjans de comunicació, publicitat, esports, immigració, cultura i art, habitatge, religió, benestar social, participació i representació política, etc.

<https://williamsinstitute.law.ucla.edu/wp-content/uploads/LGBT-Aging-A-Review.pdf>

Les transsexualitats silenciades

Aquí hi ha un enorme silenci social, ofegat només soroll mediàtic reduït normalment a aspectes sanitaris i massa sovint lligats a aspectes "escandalosos" que s'hi interrelacionen (prostitució, operacions quirúrgiques fraudulentos, televisió o, encara millor, una barreja de tot plegat). Els infants transsexuals és una realitat que amb una progressió lenta es va fent present i que ajuda a visibilitzar la pluralitat de transsexualitats. Però els infants es fan adults i llavors trobem el silenci. La despatologització avança però amb estigma (descatalogació de la transsexualitat com a malaltia mental de l'OMS, però ho considera un desordre o incongruència).

L'imperi del diner ens assetja

Som un ítem econòmic. El banc mundial ja fa uns anys que fa estudis dels costos de la desigualtat de gènere i per motius lgtbi especialment a Àsia i Amèrica Llatina (almenys des de 2015). Ho fan amb la intenció d'estalviar (que per a ells vol dir guanyar poder econòmic) i aquest repte és més barat de resoldre comunitàriament (privadament) que inclusivament (socialment). **Sense qüestionar el capitalisme** la diversitat sexual només podrà ser rica.

<https://openknowledge.worldbank.org/bitstream/handle/10986/29865/126579-Public-on-5-30-18-WorldBank-GenderInequality-Brief-v13.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

<http://documents.worldbank.org/curated/en/527261468035379692/pdf/940400WP0Box380usion0of0LGBT0People.pdf>

Internet i les xarxes

Les noves tecnologies ens sotmeten a mutacions per a les quals no estem (no estic preparat) i no parlo del Grinder. La vàlvula d'escapament, o de reclusió, o d'escapament i alhora reclusió, que generen les noves tecnologies comportarà, ja estan comportant, nous reptes psicològics, de socialització, i d'estigmatització que cal afrontar. Per no parlar d'aspectes més futuribles com la robotització del sexe que actualment es troba en l'estadi de sexe virtual però segurament avançarà cap a formes amb contacte físic (el cos ens ho demana). Es podrà donar la paradoxa que amb robots puguem fer de tot però amb humans no?

El món tan bonic que ens està quedant: Trump, Putin, Xi Jinping i Erdogan.

Quan la democràcia perd el nom.

Ho comentàvem l'altre dia amb en Santos i en Jordi a propòsit d'una notícia de HRW sobre Polònia (el país, no el programa). La cort suprema ha fallat a favor d'un client que volia imprimir cartells de temàtica gai. El món va cap aquí: tenim més drets com a clients que com a éssers humans. El problema és que per ser client calen diners i l'empobriment global només permet ser clients a alguns... cada cop menys.

<https://www.hrw.org/news/2018/06/21/polands-supreme-court-stands-lgbt-equality>

Roger Revilla

Juny 2018